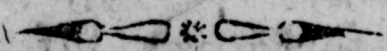

Förr'n den andra man sig hafwa vill.
 Sup då när och hwar och hur dig lyster,
 Sup i glädjens solskensda'r.
 Sup när sorgen gör din lefnad dyster,
 Sup när wigilansen dig bedrar.

Åh, en sup den tröstar ljust i nöden,
 Åh, en sup ger ynglingen nytt hopp,
 Åh, en sup tar fasan bort för döden,
 Åh, en sup ger kraft åt själ och kropp.
 Åh, en sup den gör så mångens lycka,
 Krögarn finner sig så hjertans nöjd,
 Sjelfwa gubben dansar wid sin krycka,
 Barnets tårar bytas uti fröjd.

Sup då glädtigt hwar minut du eger,
 Sup beständigt morgon, middag, qväll
 Och en gång du på ditt sista läger
 Domnar bort, af sista ruset fäll.
 Då skall dig i dödsminuten smaka
 Nektarn, sista supen som du tar.
 Kyß ditt glas och kasta se'n tillbaka
 Sakna'ns blick på flaskan som blir qwar.

Fem Alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

En wisa will jag sjunga, som är alldeles ny, etc.

Den Andra:

Är man ungfärl är man rik, etc.

Den Tredje:

En wisa jag börjar och den will jag sjunga, etc.

Den Fjerde:

Vårt tidehvarf ofskuldens är, etc.

Den Femte:

Åh hur hastigt filar icke supen, etc.

~~~~~
 Linköping, 1852. C. F. Ridderstad.

Den Första:

En wisa will jag sjunga, som är alldeles ny, Säges att den skall wara gjord uti Kisa. Hon handlar om en bonde, som bodde i en by, Och det war en för märkwärdig wisa. Men en gång war han qwicker och en gång war han snäll, Då gick han ut spatsera helt sent en Lördags- qväll För han wille sin deja bekriga.

2. Derpå gick han in och sade si så här: "Hör du på du min älskade deja, Om du blott will som jag då skall wi roligt ha', Tre banko det ger jag dig i städja. Så fall då bak och huka jag faller ofwanpå, Och jag trillar fram å stupa och se så får det gå, Men se roligt skall wi ha' må du weta."

3. Det war den andra gången då åter kom han dit; Mjölk och wafpla fick han till att dricka. Då börjar han att söka med aldra största fl. Efter dejans den lilla filifila. Han tänkt wißt på en flicka men det gick intet an, Ty der till war han starkare bättre karl och man, S uti stället blef det en liten goße.

4. Det war den tredje gången då kom han dit en qväll Och då ställde han sig norr bakom knuten; Då såg han genom fönstret när dejan sköt sitt spjell, Medan han stod och tyglade stuten, Si då så gick han in och han sade just så här: "Nu kommer jag igen med mitt gamla beswär Och du är nu wäl ännu oförtruten."

5. Men snart, nog fått hon hade och hennes man han gick Då till bonden och sade på det wiset: "Nu skall du prompt betala en odygd du har gjort, Du må tro det ej blir bästa priset. Två hundra uti banko det får du plikta ut, Och detta får du göra för en ostyrig stut, Och det skall jag säga för dig kära bonde."

6. In kom bondens hustru, hon bligade på smed Och hon satte upp sin näsa uti wädrer, Hör på min kära man hwad jag nu will säga dig, Har du nu fått beswär af gewäret. Då will jag icke mera wara den jag har varit förr, För jag will wara trumpen och sur och twär och torr, Och si jag will både rymma och flytta.

7. Då swarade han henne: "det angår icke dig För ty hwad sora jag gjort jag betalar." Sen sade han till honom: "Hör, lyßna nu till mig Att wi dermed intet längre förhalar, Två hundra uti banko så gerna jag dig ger Om du den lilla saken för alltid tystar ner. Och du får behålla sanket till wären."

8. Och derpå gick han hem och han sade si så här: "Kära hustru jag tar mig åt din goße, Se bonden han fick detta för hela sitt beswär, Han fick lofa på sin penningpåse, Två-

hundra uti banko det plikta ut han fick Och
nog fick jag betalt för den vägen som jag gick;
Men si aldrig mer får du göra om'et."

9. Och vill ni sedan weta hwem wisan
har laggt på rim, Uti Dyngestacka ställe är han
hemma, Der fölungen sprang ut och der hing-
sten fröp in Och der märren flet sönder sin
grimma; Och midt inunder tiljan der wisedik-
tarn bor, Der säger de den bonden har legat
och gjort h—r, Säger, att han hafwer gjort
det med sin deja.

Den Andra:

Är man ungkarl, är man rik Desså uppå nö-
jen; Intet gräl och intet skrik, Inga falska lö-
jen. Aldrig hör man pjunk och grin Af en
skock med ungar; Ensam dricker man sitt win,
Mera säll än kungar!

2. Om man kommer lurig hem, Ingen men-
ska grälar, Hwad gör det om och hwar lem
Uti tjensten felar? Kan man ej gå vägen rak
får man ragla lite, Ungkarlslif är herrlig sak,
Glädjens "aqua vitæ"!

3. Adam war en satans tof Som ej wiste
leswa . . . Hade, om han warit klok Gett på
båten Ewa. Säkert då war gamla far Ej
fått smaka riset, Och ännu bestämdt bott qwar
Uti paradiset!"

Den Tredje:

En wisa jag börjar och den vill jag sjunga
För små och för stora för qwinna och man Och
ett farwål eder alla förkunna, Ty jag skall resa
åt främmande land.

2. Slägtingar alla farwål jag er bjuder,
Eder som jag här måste lemna qwar, Suckar
och tårar tillsammans då ljuder Eder emellan
när som jag bortfar.

3. I, mine barndomens och ungdomens vän-
ner Jag sista gången får räcka min hand, Här
bli wi skilda men åter wi känner Hwarandra
igen uti himmelens land.

4. Flickor, i, som i mitt sällskap har varit,
Sjung denna sången och hwiska mitt namn,
Fast jag har ingen af eder bedragit, Har jag
dock hwilat uti eder samn.

5. Nu bli wi skilda för alltid i tiden, Eder
jag tackar för hwarje minut, Men wi skall mö-
tas der sällhet och friden Finnes och glädje som
aldrig tar slut.

6. Fäderneslandet jag mycket har älskat,
Farwål du älskade uppfostringsjord, Blicken på
dig sista gången mig fängslar, När jag dig lem-
nar och stiger om bord.

7. Tankan på Sverige mig aningar sän-
der Der jag framleswat mång roliga da'r, Men
jag dig lemnar och ansigtet wänder Ut mot ett
stormigt och swallande haf.

8. Men det är ett utaf allt som mig gläper
Så att min oro är allsinte stor; Att mina sy-

skon också med mig träder, Åfwen min älskade fader och mor.

9. Nu vill jag sluta, men ett jag er beder I, som är ännu på hemorten qwar, Sucka till Herran och bed att han leder Eder och oss hwart: hän wi se'n far.

Den Fjerde:

Wårt tidehvarf ofskuldens är, Och flickorna englar på jorden: Allt skapadt de kalla "den der", Att slippa twätydiga orden. Med pennan — ack nej! med "den der" Jag också vill prisa dem här.

2. På gården det går en tupp, Och flickan blir straxt så förlägen. Hon vågar ej längre se upp, Hon rödnar — — mig orsaken sägen? Ack, det är ju tuppen, "den der" Som jemt kurtiserar, så kär.

3. Och talar man bara om ägg, Ett missnöje pannan betungar. Förvirrad i taf och i vägg Hon ser, ty af ägget blir — ungar. Vid bordet hon aldrig begär Ett ägg, men hon ber om "det der".

4. Nämin aldrig en jota om ben, Nej icke en gång om de dödas. På kinden, så blygsam och ren, Jungfruliga rosor då födas. Så benlös som masken hon är, Hon går och hon står på "det der".

5. Och går på en ångbåt nu in En engel med dygdkapitalen, Så törs hon ej se på machin', Knappt kasta en blick på kanalen. Ma-

chinen hon kallar "den der", Och tränga kanalen "den här".

6. Väl gerna hon hör på en flöjt, Men nämner dock ej instrumentet. Med ögat, det småttande, höjdt I qvällen mot blå firmamentet, Hon hwissar: ej någon mig bär Så stor jouissance, som "den der".

7. Hon älskar väl barnen, de små, Och kysser dem grusligen gerna, Men — — barn bruka fruarna få Och därför blyges hwar tärna. Och fast hon i barnen är kär, Hon kallar dem bara: "de der".

8. En klädning, en shawl kan få hål, Det händer rätt ofta war flicka. Då lagar hon det med sin nål, Och sedesamt synes hon blicka; Men frågar man nu hwad det är, Så hwissar hon, sårad: "det der".

9. Men ser nu en flicka en säng, Som äfwen på köpet är äkta, Då gör hon på hufw'et en swäng Och börjar med solsjädern släppta, Samt suckar, så röd som ett bär: O, Gud, hwad jag blygs för "den der".

10. Så brinner för dygden hwar mö, Dess tro icke någon förkättre; Af fattigdom språket vill dö, Men ofskulden lefwer dess bättre. Gud signe små englarne här, Som aldrig förgäta "den der".

Den Femte:

Ack, hur hastigt kilar icke supen
Genom swalget ned åt magen till,
Knappt den första hunnit genom strupen